

ZONDAG 44

Het laatste gebod van de Heilige Wet des Heeren

Psalm 19 : 1 en 4
Lezen: 1 Petrus 1
Psalm 119 : 69 en 70
Psalm 139 : 1
10 Geb. 8 en 9

Geliefden, het Woord des Heeren dat wij u thans willen prediken, is naar aanleiding van Zondag 44 van onze Heidelbergse Catechismus, de vragen 113, 114 en 115

Vraag 113: Wat eist van ons het tiende gebod?

Antwoord: Dat ook de minste lust of gedachte tegen enig gebod Gods in ons hart nimmermeer kome, maar dat wij te allen tijde van ganser harte aller zonden vijand zijn en lust tot alle gerechtigheid hebben.

Vraag 114: Maar kunnen degenen, die tot God bekeerd zijn, deze geboden volkomenlijk houden?

Antwoord: Neen zij; maar ook de allerheiligsten, zolang als zij in dit leven zijn, hebben maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid; doch alzo, dat zij met een ernstig voornemen niet alleen naar sommige, maar naar al de geboden Gods beginnen te leven.

Vraag 115: Waarom laat ons dan God alzo scherpelijk de tien geboden prediken, zo ze toch niemand in dit leven houden kan?

Antwoord: Eerstelijk, opdat wij ons leven lang onzen zondigen aard hoe langer hoe meer leren kennen, en des te begeriger zijn, om de vergeving der zonden en de gerechtigheid in Christus te zoeken.

Daarna, opdat wij zonder ophouden ons benaastigen, en God bidden om de genade des Heiligen Geestes, opdat wij hoe langer hoe meer naar het evenbeeld Gods vernieuwd worden, totdat wij tot deze voorgestelde volkomenheid na dit leven geraken.

Deze 44ste Zondag spreekt ons over het tiende gebod, het laatste gebod van de Heilige Wet des Heeren. Dit tiende gebod leert ons:

1. Dat er sprake is van een gedurige schuld
2. Dat er een beginsel van leven gegeven is
3. Dat de volmaaktheid verkregen zal

worden

Tot nu toe hebben we telkens gehoord: "gij zult wel", en "gij zult niet". In elk gebod heeft God een bepaalde hoofdzonde verboden en de daar tegenovergestelde deugd geboden. Het tiende gebod, omsluit nu als het ware al de andere geboden en gaat van de buitenkant naar het hart, naar de kern van de zaak. Het treedt binnen in de diepste diepten van 's mensen hart en zegt ons, dat we zelfs niet zullen begeren. Het begeren is de bron, het beginsel van de zonde. Want de zonde begint bij de begeerte. Niet, dat de begeerten op zichzelf verkeerd zijn. God heeft de mens juist gemaakt met een begeerte, een levende begeerte. Maar dat is, zoals u begrijpen zult, de begeerte naar hetgeen God wil, naar hetgeen God aangenaam is. Maar wat hier in het tiende gebod gezegd wordt, dat is, gij zult niet begeren tégen de wil van God. Gij zult alleen maar begeren wat God wil, dat ge begeren zult, het goede dus. Het gaat in het tiende gebod niet alleen om de daad, maar veel meer om de begeerte. Zelfs de minste begeerte.

Dan zegt het antwoord: dat de minste lust of gedachte tegen enig gebod Gods in ons hart, nimmermeer kome. De minste lust, let er op, ook al zou u die lust niet uitvoeren, ook al zou u die begeerte niet voleindigen. En dan staat er: tegen enig gebod. Wij mensen houden er over het algemeen grote en kleine geboden op na. Daar zijn zo van die gewoontezonden in ons leven, die we niet eens als zonden meer zien. Andere zonden zien we soms scherp en zwaar en duidelijk en we zouden ons er beslist niet aan bezondigen. Maar er zijn van die alledaagse zonden. Al zou het alleen maar deze zijn, dat we zo vaak harteloos aan God en aan Zijn dienst voorbij gaan, wat ook openbaar komt in het langs elkaar heen leven in het maatschappelijk en kerkelijk leven.

Ik noem nu maar één zonde, die rechtstreeks ingaat tegen onze belijdenis. Want we belijden de gemeenschap der heiligen en dat is heel wat anders, dan dat een ieder maar voor zijn eigen huis strijdt. Zulke zonden zijn het minst in het oog lopend, daardoor kom je niet met de rechter in aanraking. Dan zal niemand je een etiket opplakken van dief of moordenaar; hoereerder, dronkaard of lasteraar. Maar met dat al, leggen we Gods geboden opzij en doen we daarin niet wat God van ons vraagt. Nu, "dat er nimmermeer in ons hart tegen enig gebod Gods enige lust of begeerte opkome". Hoort u het wel. Dus al zou het maar één keer op een dag zijn, al zou het maar één keer in de week zijn; al zou het maar één keer in een jaar zijn, dat er tegen enig gebod van God de minste lust in ons leven opkwam.

U voelt wel, hier hebben we "geen been meer om te staan". Hier is er werkelijk niemand meer, die zeggen kan: Ik ben onschuldig. Dit laatste gebod moet voor ieder van ons toch wel de laatste slag zijn aan zijn levensboom. Zo die nog niet gevallen is, moet die toch nu wel vallen. Voor God vallen, en alle mond stoppen en belijden dat we verdoemelijk zijn voor God. De minste lust tegen enig gebod Gods nimmermeer kome. "Zonden doen", dat is erg, maar "zondaar zijn", dat is nog erger. Het één is niet van het ander los te denken.

Maar zondaar zijn betekent: gedurig voor God verkeren in een staat die niet goed is. Zonde doen, ach, er zijn misschien nog tijden in ons leven, dat we zeggen: Nee, nu niet, nu bega ik die of die zonde niet. Nu ga ik me daar niet aan te buiten. Maar zondaar zijn, is een onophoudelijke onafgebroken staat voor God. Dat zijn we ook al slapen we; dat zijn we ook al zitten we in de kerk, dat zijn we ook al buigen we onze knieën. Dat veroordeeld worden door de wet, als geen enkele aardse wetgever ook maar zijn hand naar ons zal uitstrekken. Dit leert de natuur ons niet!

U weet wel, de heidenen hebben een ingeschapen Godskennis. Ze weten bijvoorbeeld, dat stelen en doodslaan, zonde is. Dat weten ze door hun geweten; Gods stedehouder in hen. Maar de heidenen weten niet, dat begeren zonde is. Paulus zegt: ik wist het ook niet en die was opgevoed aan de voeten van Gamalil. Als de wet het niet gezegd had, dan zou ik niet geweten hebben, dat ook de begeerte in mijn hart, zonde is. Wie denkt daar nu aan? We zijn al erg blij in ons leven, als we niet tot de uitbrekende daad komen. Dan zeggen we: Ik wilde het wel doen, maar ik ben er gelukkig voor bewaard. En het is waar, dat is ook groot. U moet niet zeggen: omdat het in mijn hart leeft, kan ik het net zo goed doen. Dat is niet waar, want er zijn ook trappen in de zonden. Het is andersom ook waar: al zou u nu uw leven lang voor die en die zonde bewaard zijn; als de minste lust of begeerte tegen enig gebod ooit in u opgekomen is, dan staat u toch voor God in de rij van de zondaren. Daar moet u toch eens goed over denken, want dat leeft nogal eens in het hart van ons, mensen. Als we de zonde maar niet gedaan hebben, dan menen we daarmee ook vrij te zijn van de zonde.

Dat komt zo goed uit, als bijvoorbeeld een ander wèl in een bepaalde zonde gevallen is. Dan weten we over het algemeen precies, hoe het toegegaan is en wát hij gedaan heeft en hòe erg het is en hòelang hij het al gedaan heeft. Dat kunnen we vrij breed uitmeten. Hier ligt meestal aan ten grondslag: "dat heb ik niet gedaan". Zover is het met mij niet gekomen. Wij mensen die er altijd bij zijn en terecht, om te zeggen dat we midden in de dood liggen, en allerlei ellende onderworpen zijn, zelfs de verdoemenis, maar als het er over gaat, dat de begeerlijkheid ons schuldig stelt voor God, dan geloven we daar in de praktijk van ons leven niet zoveel van. Als we dan maar vrij zijn van de grote zonden, van de uiterlijke misdaden, waar de mensen over praten, waar de rechter misschien zijn hand naar uitsteekt, dan denken we het al een eind gebracht te hebben.

Maar zie nu eens wat God zegt. In het u voorgelezen hoofdstuk kwam het duidelijk uit: Zijt heilig, want Ik ben heilig. En in deze tien geboden laat Hij ons zien, hoe Hij ons hebben wil. Als u daar nu niet aan beantwoordt, al heeft u maar één vlek op uw kleet, welke vlek ook, dan moogt ge niet in de bruiloftsmaal komen. Al was er in uw hele leven maar één zondige gedachte, dan is die gedachte voldoende om de deur voor u gesloten te houden. O, neem dat toch ter harte, gij, die misschien wandelt als de rijke jongeling en die meent dat het met u zo erg niet is, omdat ge al de geboden Gods onderhouden

hebt van uw jeugd af aan. Al zoudt ge die onderhouden hebben en al zou Jezus ook van u moeten zeggen: dat Hij u bemint om al het goede, dat ge in uw leven gedaan hebt. Maar nu dat ene, heen te gaan, te verkopen al wat u hebt, uw geld de armen te geven en Jezus te volgen, heilig te zijn omdat Hij heilig is dat is teveel gevraagd. Om die ene zonde u af te keuren en om die ene zonde u als een nietswaardige te veroordelen, geloof het, om hieronder te buigen, daar hebben we genade voor nodig. Laat toch dit de bijlslag aan uw leven eens zijn, van alle goede en oprechte, beste, brave mensen, die denken dat ze toch nog wel op een ander plaatsje terecht zullen komen, dan de hoeren en de tollenaars, dan de socialisten en de communisten, dan de sabbatschenders en de hoereerders.

Heus, er is maar één hemel en er is maar één hel. Daar zijn maar twee wegen, of ge wandelt op de smalle weg, en verwacht als een verloren, schuldig mens uw zaligheid alleen van Gods barmhartigheid, of ge wandelt op de brede weg, waar ge dan ook uw "gerechtigheid" van verwacht. Maar, als ge het niet van Gods barmhartigheid verwacht, dan zult ge ze tevergeefs verwachten en zult ge toch □ met die ganse grote hoop van godloochnaars □ in dat brandende vuur geworpen worden.

Laat daarom heden de eis Gods duidelijk voor u staan. God zegt het in dit tiende gebod. Hij veroordeelt niet elke begeerte, in tegendeel. De begeerte, op zichzelf, is juist het leven. Het is juist de hel, waar geen begeerte meer is. Waar het vonnis met zulk een kracht geveld is en waar de ziel overtuigd is van het blijvende van dat vonnis, dat er niemand meer bidden zal om genade, en om ontferming. Daar zal zelfs geen begeerte naar verlossing meer zijn, omdat er een totale hopeloosheid is ingetreden. Daarom noemt Gods Woord dat de dood. Dat is de tweede dood, de eeuwige dood, daar is geen begeerte meer. Maar juist het leven bestaat in het begeren, daar begint het nieuwe leven. Als God een mens het nieuwe leven geeft, dan begint zulk een mens oprecht te begeren, omdat hij een nieuwe verwachting gekregen heeft. Dat begeren ontstaat juist door de werking, door de drang, door de drijving, door de verlichting van de Heilige Geest. Dat is de goede begeerte. Begeer van Mij, zegt de Heere tegen Salomo, wat Ik u geven zal. Eén ding heb ik van de Heere begeerd, zegt David, en dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren om de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel (Ps.27:4). Dat is een goede begeerte. Dus we mogen wel begeren, maar dan de dingen, die God wil, dat we begeren zullen, het goede, het oprechte. Dat is de begeerte, die de Heere zelf in ons hart verwekt.

Overigens ontbreekt het ons niet aan begeren. O, nee, juist daaraan gaat het leven van de mens te gronde. Er zijn zo ontzaglijk veel begeerten in ons leven, die strijd voeren tegen elkaar. Het is juist die disharmonie, die wanorde, die het leven zo moe en zo gebrekkig en zo zondig maakt, zo klein en zo gering. Het is de eigen aard van de zonde, niet om weg te nemen, niet om te vernietigen, maar om te verstoren. Door de zonde worden alle

verhoudingen verstoord, de verhouding tussen God en mens, de verhouding tussen mens en mens, de verhouding tussen mens en beest, de verhouding tussen volk en volk, ook de verhoudingen in de schepping. Door de zonde is er disharmonie, alles is uit het evenwicht, uit het lood geslagen. Zo is het nu ook in ons leven.

Er zijn begeerten genoeg, maar die begeerten zijn allemaal uit het lood geslagen, die strijden tegen elkaar. Die verscheuren het hart. Dat zegt de schrift ook. We zijn als door een onweder voortgedrevenen. U hebt misschien wel eens naar de lucht gekeken als er onweer aan de lucht is, zoals men dat noemt. Dan ziet men de wolken door verschillende winden, naar verschillende richtingen drijven. Daar zijn hoge wolken en daar zijn lage wolken. Er zijn wolken, die komen uit het noorden, uit het zuiden, uit het westen en uit het oosten en u ziet ze door elkaar heen draaien en drijven. De ene gaat snel naar de ene kant en de ander wat langzamer naar de andere kant, de een hoog en de ander laag. Het is een grote chaos en een warreling van wolken en winden.

Zo is het nu ook in ons hart zegt de Heere. Zo zijn we nu allen van nature als zulke door onweder voortgedrevenen. Allerlei begeerten, hoog en laag, van noord en zuid, van oost en west. En hoeveel te verder de cultuur voortschrijdt, hoeveel te rijker we worden, hoeveel te welvarender we worden, hoeveel te meer begerenswaardigs er te krijgen is, ik spreek naar menselijke, naar natuurlijke maatstaven, hoe groter de chaos wordt. Want de armoe wordt al schrijnender naar de mate dat ons goederenpakket, wat we krijgen kunnen, wat we bezitten kunnen, toeneemt. Dat merken we in de wereld. Het is waar wat onze vaders zeggen, dat men in deze tijd zo weinig tevreden mensen ontmoet. Ik weet wel, vroeger zal het wel niet veel beter geweest zijn. Ik idealiseer het vroegere beslist niet; maar dit is tóch waar, naar mate de schatten zich uitbreiden in ons huis, in ons hart en ons maatschappelijk leven, naar die mate wordt ook de disharmonie groter. Er is geen tijd geweest vóór ons, waar de mens gejaagder was, zenuwachtiger was, meer voortgedreven werd, dan juist in onze tijd. En hoe komt dat nu? We hebben het beter dan onze vaders ooit gehad hebben. Zij hebben van onze welvaart niet kunnen dromen. En hoe komt het nu, dat er toch zo'n gejaagdheid is, dat niemand meer uitgerust komt? Iedereen zegt: Ik ben zo moe, ik kan het niet meer aan, het groeit me boven het hoofd. We moesten toch, naar mate we schatten hebben, rustiger en evenwichtiger worden, tevredener worden, maar het omgekeerde is het geval. Ach, daaraan ziet u, wat Jezus zegt: Wat baat het de mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? (Matth.16:26). Daaraan kunnen we het bemerken, dat alles wat er is, los van God gedacht en los van God verkregen, ons niet gelukkig maakt. Maar, dat juist naar mate dat de goederen zich vermenigvuldigen, ook de begeerten in een grotere chaos dooreen warrelen in ons leven, zodat we er geen raad meer mee weten. Wat hebben we nu nodig?

We hebben de samenbindende kracht nodig van Gods gebod. Want dit gebod

is niet alleen een spiegel, die ons laat zien: mens, zie je het nu nog niet, hoe ongelukkig je bent met alles wat je verzameld hebt buiten Mij? Maar dit gebod, want we spreken in het stuk der dankbaarheid over dit gebod, is ons ook een regel voor ons leven. Dan is dit gebod een samenbindende kracht. Dan zegt David: Heere, verenig mijn hart tot de vreze van Uw naam (Ps.86:11). Hij wil zeggen: Heere er zijn zoveel begeerten in mijn hart, maar maakt U nu een band, bindt ze nu samen, verenig nu al die begeerten, opdat die éne begeerte over zou blijven, òf dat nu al die begeerten zouden samen komen in die ene begeerte: dat ik Uw naam zou mogen vrezen. Verenig mijn hart tot de vreze van Uw naam. Daar begint de rust weer. Daar waar ons hart verenigd wordt, waar die begeerten zich samentrekken op de God van dit gebod. Of, moet ik het nog eenvoudiger zeggen; daar waar een mens weer gaat vragen, temidden van al het goed van de wereld: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Daar wordt de rust geschonken. Dan daalt de rust weer in des mensen hart. Nog niet de volmaakte rust, nog niet de hemelse rust, nog niet de rust van het volle verzekerd geloof, maar er komt toch een beginsel van de ware rust. Daar heeft de naald van ons kompas het noorden weer bereikt, dat ene punt waar hij heen trekt, namelijk God, buiten welke de mens niet gelukkig kan zijn. Dan behoef ik verder niet te spreken over de kinderen der wereld, daar weet u allemaal genoeg van. Dat kunt u dagelijks horen en dagelijks lezen. Niet alleen in Nederland, maar in alle landen der wereld komt de opstand, de revolutie, omdat de mens naar de mate dat zijn schatten vermeerderen steeds onrustiger wordt, en steeds meer voortgedreven wordt als een onweerswolk.

Nu, te meer hebben wij het nodig, om in Gods huis te komen en te vragen: Heere, verenig mijn hart tot de vreze van Uw naam. De begeerten, ik heb het nu over die valse, verkeerde begeerten, die maken ons blind voor hetgeen God ons nog gegeven heeft. Dat bent u toch wel met me eens? De ontevredenheid groeit naar mate de begeerten van de mens meerder worden. Onze vaders hadden niet veel en zij zagen niet veel om zich heen, ze hadden ook niet veel te begeren. Daarom kon, soms bij een sobere maaltijd en bij een schamel stukje kleding en bij een eenvoudige woning, de tevredenheid en de vrede en de rust méér zijn en het samen leven in de gemeenschap met de Heere intenser zijn dan bij ons, die vaak geen vijgeboom meer hebben, geen rustplaatsje meer hebben, waar we nog eens alleen kunnen zijn. Erger wordt het nog, wanneer de tomeloze begeerten tot de grondslag van een maatschappelijk stelsel geproclameerd worden. U weet wel, de socialist en de communist hebben in het vaandel geschreven: Nooit tevreden zijn. Wat je ook bereikt in dit leven, er is altijd nog meer te bereiken. Je mag nooit tevreden zijn. Je mag nooit zeggen: het is genoeg. U begrijpt, dat is in beginsel de onrust van de duivel, de onrust van de hel. Nee, de Heere toont ons waarin de waarachtige vrede in het hart bestaat. Dan zegt de onderwijzer, dat we te allen tijde van ganser harte aller zonde vijand zijn en lust tot alle gerechtigheid hebben. In het houden van Mijn gebod zegt God, is grote loon. De dichter

zingt ervan: Hier wordt de rust geschonken, hier het vette van Uw huis gesmaakt. Een volle beek van wellust, maakt hier elk in liefde dronken. Daar hebt u de rust. En waarin bestaat dat? Te allen tijde van ganser harte aller zonde vijand zijn en lust tot alle gerechtigheid hebben. Daarin bestaat dat. En hoe komen we hieraan? Wel, dat is nu het werk van de Heilige Geest in ons. Die ons leert zien hoe schunnig, hoe schandalig, hoe aanmatigend, hoe beledigend de zonden zijn, als we ze zien, zoals we ze zien, in het Lam, in het gescholden en geslagen en bespuwde Lam. Als u Gods wet ziet in Jezus Christus, dan zie je het duidelijkst hoe God toornt over de zonden, hoe verschrikkelijk die zonden zijn, al die verkeerde, dwaze, boze begeerten, die er in ons hart leven.

En wat is nu de weg om er vanaf te komen? De weg, die we hebben nagespeurd in het bezien hoe bitter en smartelijk het lijden is. Te zien, hoe groot Gods toorn is tegen de zonden, maar ook daarin te zien, hoe groot Gods liefde is voor zondaren. Want dan wil Hij zondaren door die weg, van hun zonden verlossen. O, als we zien, dat we zonden bedreven hebben tegen een God, die goed voor ons is, die ons dagelijks nawandelt met Zijn weldadigheid, Die onze dodelijke dag niet begeert, maar ons bij de hand vat, om ons te leiden in het spoor der gerechtigheid. Dan gaan de zonden ons bitter en smartelijk worden. Dan gaan we die zonden verlaten. Dan worden we aller zonden te allen tijde van ganser harte, vijand. Dat is het beginsel!

Zeker, het komt in de praktijk openbaar, maar het gaat niet op in de praktijk. Ik bedoel er dit mee. Wanneer het nieuwe beginsel in ons hart geplant wordt, zal dat ook uiterlijk openbaar komen in ons leven. We zullen niet meer ons oude leven voort kunnen zetten op de zelfde voet. Maar het gaat niet op in de praktijk. God rekent naar het beginsel, dat Hij er Zelf in gelegd heeft. En aan dat beginsel verbindt Hij de belofte. Ik zal nooit laten varen het werk van Mijn handen. En dat zeg ik u niet, om u rustig te laten slapen in uw zondige weg, maar als er vanavond zouden zijn die zeggen: Als het op de praktijk van mijn leven aankomt; ach, dan leg ik het hoofd moedeloos in de schoot. Dat kan zijn, dat zou Petrus ook gedaan hebben. Maar als de Heere vraagt naar het beginsel, dat Hij Zelf in het hart geplant had, dan valt hij door de mand en dan kan hij niet langer moedeloos zijn. Dan snikt hij het uit en zegt: Heere Gij weet alle dingen. Al blijkt het dan in de praktijk van mijn leven, dat ik, bij lange na, niet beantwoord aan het doel, waartoe U mij geroepen hebt; maar het beginsel Heere, dat weet U toch, dat is toch in mijn hart. Niet waar? Dat mogen toch de oprechten tegen God zeggen. Hoe beroerd zij het er soms ook af gebracht hebben en hoe ellendig zij zich ook bevinden, maar als dan het goddelijk Woord tot hen klinkt, gelijk het klonk tot de gevallen discipel: hebt gij Mij lief? Dan komt toch het beginsel openbaar. En daarnaar oordeelt God. O, gelukkig, dan moogt ge toch uw hoofd een weinig omhoog heffen. God ziet het beginsel aan en aan dat beginsel heeft Hij het eeuwige leven verbonden; al de beloftenissen, die in Jezus Christus ja en amen zijn. Aan dat liefhebben van al Zijn geboden, te allen tijd. Dan zeg ik: de praktijk kan

ontbreken, maar het beginsel ontbreekt nooit. Als God een nieuw leven gegeven heeft, een nieuw hart geschonken, als ge wedergeboren zijt door de Heilige Geest, dan ontbreekt dat beginsel nooit. Ik zeg niet, dat ge het altijd vinden kunt en ik zeg niet, dat ge het altijd God kunt tonen, maar het is er wel! En als de Heere er eens op terug komt en zegt: zo is het toch? Dan moet u toch zeggen, ja, Heere U weet alle dingen. Dan geeft de Heere ook wel weer eens een inzicht in Zijn werk, zodat we, ondanks dat onze praktijk niet klopt met het heilig gebod, toch weer zeggen: Heere Gij hebt me toch niet verstoten! Heere, Gij hebt me toch bij de hand gevat en ik geloof het toch. Gij zult mij vasthouden ten einde toe. Wat vijand tegen Hem, maar ook tegen ons, zich kant, Zijn hand, Zijn onweêrstaanb're hand zal hem bekleên met schaamt en schand; maar onze koning is van Israëls God gegeven. Die houdt ons vast in het strijdperk van dit leven. Dat geloven we dan weer en dan kunnen we weer verder. En een lust tot alle gerechtigheid hebben, welke dat ook moge zijn, van welk gebod ook.

Vraag 114 vraagt, Maar kunnen degenen, die tot God bekeerd zijn, deze geboden volkomen houden? Dan zegt het antwoord: Neen, zij, maar ook de allerheiligsten zolang ze in dit leven zijn, hebben maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid. Die tot God bekeerd zijn: niet bekeerd in de zin van "klaar zijn". Zo in de zin van: dat zijn ze nu, die het hebben. Nee, zo bedoelt de Catechismus het niet. Want hij zal straks spreken van een klein beginsel. Dat zijn juist helemaal geen mensen die zeggen: zie zo, ik ben bekeerd. Nee, als hier gesproken wordt over "bekeerd zijn", dan wil dat zeggen: wedergeboren zijn. Veranderd, vernieuwd zijn. Geschapen naar het evenbeeld van God. Dat betekent het. Kunnen degenen, die tot God bekeerd zijn, deze geboden volkomen houden? In het hart van die bekeerden, laat ik ze ook zo maar noemen, is veel, wat er ook is in het hart van de onbekeerden. In het hart van Petrus is veel van wat er ook is in het hart van Judas. De zonden van Petrus zijn beslist niet kleiner, dan de zonden van Judas. Maar in het hart van Petrus was toch iets, dat in het hart van Judas niet gevonden werd. En wat was dat? Dat was de liefde Gods, die in zijn hart was uitgestort. Dat is het beginsel, waar ik over sprak.

Het is waar, er staat: dat de allerheiligsten maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid hebben. De allerheiligsten. Er zijn dus heiligen en er zijn allerheiligsten in deze wereld. Daar staat u toch even met grote ogen van te kijken en u zegt: Er zijn toch geen heiligen in deze wereld? Ja, God zegt het. En wij zeggen het ook, elke zondagavond. Misschien, omdat we het zo dikwijls zeggen, denk je er niet meer aan. Wij belijden elke zondagavond, dat we geloven in de gemeenschap der heiligen, dat we geloven in de vergeving der zonden, dat we geloven het eeuwige leven en dat we geloven een heilige algemene christelijke kerk.

We zeggen dus elke zondagavond, dat we geloven dat er een heilige kerk is op de wereld. In de hemel en ook op de wereld. En hier staat, dat er allerheiligsten zijn. Die hebben het dus zover gebracht, dat ze door God tot de

allerheiligsten gerekend worden. En wat zijn dat nu voor mensen? Dat zijn mensen, die door Christus' bloed gekocht zijn. Die door Gods Geest zijn wedergeboren en vanaf het uur dat ze wedergeboren zijn, zijn het heiligen geworden in Christus Jezus. God ziet ons aan, òf in onszelf en dan zijn we verloren, verdoemelijke zondaren, òf Hij ziet ons aan in Jezus Christus en dan zijn we Zijn lieve kinderen. Het is van tweeën een. Er zijn geen mensen op de wereld, die niet meer behoren bij de goddelozen en die ook nog niet tot kinderen Gods zijn aangenomen. Over wie de Heere, al is het dan niet meer Zijn volle toorn, maar dan toch wel een kwaad aangezicht toont, een toornig aangezicht. Nee, geliefden het is van tweeën een, we zijn verlorenen of we zijn verlost. We zijn kinderen des duivels of we zijn kinderen van God. En die verwisseling, dat weet u toch allen wel, vindt plaats in de waarachtige wedergeboorte. Dan worden we afgesneden van Adam en ingeplant in Christus. Dan ziet God ons altijd met een gunstig oog aan. Vanaf het uur van onze wedergeboorte. Dan is er geen toorn en geen schelden meer tegen ons, dan zijn we verlost; God heeft ons welgedaan.

Nee, ik heb het nu niet over "de praktijk van uw leven", maar ik heb het nu over de verhouding ten opzichte van God, van die Heilige Rechtvaardige God. Ik heb het er nu over, hoe het theologisch is. Dat moet u zien en anders blijft u altijd op twee gedachten hinken, dan durft u nooit met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van Gods genade. Juist de ontdekking hiervan maakt ons vrijmoedig, ook al is de praktijk van ons leven niet naar het goddelijk gebod. Nochtans, door het geloof, steunend op Jezus' verdiensten, toe te gaan tot de genade-troon en te zeggen: Heere, ik heb het wéér verzondigd, ik heb het wéér verknoeid, ik heb het wéér verbeurd maar denk aan het verbond. Dat offer blijft toch! Die Hogepriester staat toch voor Uw aangezicht. Ach, neem me aan tot Uw erfdeel, begin weer opnieuw met me, verstoot me van voor Uw aangezicht toch niet. Daar ligt de grond. God heeft ons niet lief naar de bewegingen van ons hart. Dan zou Hij ons haten, als we Zijn geboden overtraden en dan zou Hij ons liefhebben, als we het gevoel van Zijn genade in ons hart omdroegen. Welk een liefde zou dat zijn? Die op en neer zou gaan met de golven van de zee? Nee, juist niet, er staat: dat Hij ons lief gehad heeft met een eeuwige liefde en die eeuwige liefde heeft Hij vastgelegd in het offer. Dat offer is de openbaring daarvan, dat is de betoning daarvan. En naar mate, we daar nu door het geloof op mogen zien en de toevlucht daarheen mogen nemen, en ons daarop mogen gronden en door de liefde daaraan verbinden, naar die mate hebben we ook de zalige troost daarvan. Nu, deze allen zijn "heiligen" en nu zijn er ook "allerheiligsten".

Ja, er zijn ook zuigelingen. U weet zuigelingen doen bijna niet anders dan schreien en de boel vuil maken. Dat doen ook die geestelijke zuigelingen, ze weten nog niet van in en uit te gaan. Ze weten nog niet van anderen te ondersteunen, ze weten nog niet van te arbeiden in de kracht des Heeren. Ze weten nog niet van vruchten te dragen, Gode tot eer en hun ziel tot zaligheid. Maar ze weten wel van schreien en ze weten wel van vertroost te worden. Ze

weten wel van hongeren en dorsten en ze weten ook wel van verzadigd te worden. Ja, ze weten dat het goede van Gods huis hun ziel verzadigt. Dan lachen ze en dan zijn ze vrolijk in de Heere. Dan zeggen ze: Gij zijt mijn toevlucht, mijn betrouwen is op U. Ik neem schuiling in de schaduw van Uw vleugelen. Maar het zijn toch heiligen, God ziet ze in gunst aan, net zo goed als de allerheiligsten.

Daar zijn ook kinderen, die al enig vertrouwen kunnen hebben in hun vader, die al enige steun zoeken bij hun vader en bij hun moeder. Kinderen, die al enig besef hebben van de ouderlijk zorg en de ouderlijke bescherming. Kinderen, die in hun nood al bewust gaan vluchten naar vader en naar moeder. Dat kan een zuigeling natuurlijk niet, die moet helemaal geholpen worden. Dat doet de Heere dan ook, die draagt ze helemaal op Zijn armen.

Maar die kinderen gaan al wat lopen, die worden al wat geoefend, die hebben al enige vrijheid, die mogen zelfs al tot enige kennis van onderscheid in hun oordeel komen. En ze krijgen al enig onderscheid in hun leven. Daar zijn jongelingen in de heiligmaking, jongelingen in Christus; dat zijn zij, die sterk zijn, die de boze overwinnen, die in de kracht des Heeren uitgaan om de wereld op te eisen voor Jezus Christus. Die zeggen met Nehemia, zou een man als ik vlieden? (Neh.6:11). Die in de kracht van het leven, in de bloei van het leven, met Christus wandelen, door goed en door kwaad gerucht. Die Hem gezien hebben, als de Schoonste van de mensenkinderen. Die zich verloren zagen in zonde en schuld, maar die het gehoord hebben, dat er op Golgotha bloed gestort is, genoegzaam tot uitdelging van de zonde van de ganse wereld. Die door de Heilige Geest gebracht zijn bij het offer van Christus. Die Christus zagen neerknielen in Gethsemané's hof en onderwezen zijn door de Heilige Geest: Hij in mijn plaats. Dat zijn de jongelingen, sterk, om de boze te overwinnen. Daar zijn ook de mannen en de vaders. Dat zijn "de allerheiligsten". Dat zijn de beschermers en de uitdelers van de menigvuldigerlei genade Gods. Zoals onze vaders de beschermers, de leidlieden en de uitdelers zijn in het gezin. Dat zijn de "zogenden", waar Jesaja van spreekt, die God zachtjes zal leiden. De zogenden, dat wil zeggen, die er voor een ander zijn. Daar heb je de hoogste trap van het genade-leven. Kom zet er nog eens even je hart op. Luister nog eens even. De hoogste trap van het genade leven, vindt u bij die mensen, die niet meer voor zichzelf leven. Dat zijn die mensen, die hun armen beschermend uitbreiden naar het verlorene. Dat zijn mensen, die met de goddelozen kunnen spreken. Dat zijn mensen, die met de allerverst afgewekenen kunnen spreken, die nog een goed woord hebben voor degenen, die in de goot liggen, omdat ze weten uit welke nood en dood ze zelf verlost zijn. O, dit is een teken van het geoefend zijn in het christelijk geloof. Dan buigt u steeds dieper, dan buigt u steeds lager, dan gaat u zich steeds meer bemoeien met degenen, die buiten zijn.

Dan wordt uw hart steeds kleiner voor God, dan ziet ge uw schuld, uw onmacht en uw afkomst steeds duidelijker en steeds groter. Dan wordt uw liefde steeds groter, uw liefdearmen steeds ruimer. Dan veroordeelt u niet

meer. Dan verwerpt ge hen niet meer, die God niet verwerpt. Maar dan zoekt ge net als Christus het weggedrevene. Dan moogt ge steeds meer Zijn beeld gaan vertonen in deze wereld, dan moogt ge op Hem gaan gelijken. Nu staat er, dat deze allerheiligsten maar een klein beginsel hebben van deze gehoorzaamheid. Een klein beginsel. Ach, wat zullen we dan roemen, mensen? Wat zullen we dan vertrouwen op onze gerechtigheden, als we maar een klein beginsel hebben? Maar, dan zet de onderwijzer geen punt. Het is dus niet zo, dat u mag zeggen: Nou ja, als het dan toch maar een klein beginsel is, dan is er verder toch geen doen aan om heilig te worden, zoals Hij heilig is. Nee, er staat: Doch alzo, dat ze met een ernstig voornemen, niet alleen naar sommige maar naar al de geboden Gods beginnen te leven. Dat hoort er bij, dat ernstig voornemen. Juist die allerheiligsten hebben een ernstig voornemen om niet naar sommige, maar naar al de geboden Gods te leven.

O zie, hier kan het ongeloof, hier kan het bijkomende, hier kan het kind der wereld, hier kan de onherboren natuur, de onherboren mens nooit komen. Die houdt altijd bepaalde zonden vast. Want je kunt je nooit aan God overgeven, als je niet gelooft dat God een genadig en een barmhartig God is. Nooit! Je kunt je alleen maar door genade overgeven aan God. Je kunt alleen maar door de liefde het vonnis des doods tekenen. Je kunt alleen maar "verloren gaan onder het recht" door de liefde. Anders doe je het nooit, dan houd je je vast, zolang als je kunt. Maar door de liefde en door de genade, ga je je vonnis ondertekenen, ga je het zelf zeggen: Ik ben des doods schuldig. Daar ontstaat dan ook dat ernstig voornemen, om niet naar sommige, maar naar al de geboden van God te leven. Welke geboden dan ook, al zou de onderhouding van een gebod ons schijnbaar kwaad en leed en nadeel berokkenen. Zo kan het immers zijn in het leven, dat je zegt: Ja, als ik nu eerlijk ben, kost het me geld. Als ik een klein leugentje verzin, dan draai ik er net buiten. Dat komt dagelijks voor in ons leven. Dan komt het er op aan, juist in deze dingen. Het gaat juist om die totale overgegevenheid des gemoeds, het gaat juist om dat beginsel, dat loslaten, dat overgeven, dat voor rekening van de Heere leven. Niet alleen in die zaken betrouwen, waarvan je zegt: Al komt het anders uit, het berokkent me toch geen schade. Juist in die zaken, waar het misschien om leven en dood, waar het misschien om armoe of rijkdom gaat. Dan het geven in de hand des Heeren. Dan zeggen: Heere, bij U schuil ik. Mijn ogen zien op U. Wat er ook van komen moge.

Een ernstig voornemen, niet alleen naar sommige maar naar al de geboden Gods te leven. Dat is toch waarheid, daar behoeven de oprechten toch niet naar te zoeken? Ik zeg niet, dat het altijd zo is in hun leven, maar het beginsel is er. Dan zeggen ze: Ja, Heere, al zou ik met U schade moeten lijden, al zou ik met U het kruis moeten dragen, al zou ik met U smaadheid moeten dragen, ik kan niet anders. Ik kleef U aan, ik zie op U, mijn hoop is op U.

Zingen wij nu van Psalm 139 vers 14.

En nu tenslotte; Waarom laat God ons dan also scherp de tien geboden prediken, zo ze toch niemand in dit leven onderhouden kan. Dan noemt de onderwijzer drie dingen op. Hij zegt: Die wet, die moet scherp gepredikt worden. De mens moet niet meegaan met de gedachten der mensen, maar de mens moet zijn gedachten altijd conformeren aan Gods gedachten. Dat is juist de ellende van onze dagen. Men zegt: de zeden zijn veranderd en wij mensen moeten ons aanpassen aan die veranderde zeden. Je moet niet altijd achteraan komen.

Als de mensen dit nu eenmaal willen, dan moet de kerk zich daarnaar voegen. Je kunt daar toch geen dam tegen op werpen? Het is onbegonnen werk en zijn we dan geen huichelaars als we anders willen dan de mens wil? Dan is de slotsom: doet die zonde maar, want het is echt menselijk. Maar weet je wat mij zo opvalt? Dat men niet uitgaat van het Woord van God. Dat men niet gaat vragen: Heere, wat zegt Gij daar nu van? Het is tenslotte niet beslissend of ik iets graag doe. Of ik iets zonde vind. O, nee, ik geloof dat er heel veel mensen verloren zullen gaan, die overtuigd zijn in hun hart, dat ze nog nooit gezondigd hebben. Althans niet met een zonde, waardoor ze waardig zijn door God verstoten te worden.

Maar dat legt toch geen gewicht in de schaal. Als u een procesverbaal krijgt en u komt bij de rechter, dan maakt het toch niet uit of u zegt tegen de rechter: Ik geloof toch niet, dat hetgeen ik gedaan heb, zondig is. Dan zegt hij: Dit is de wet en naar deze wet zal ik u oordelen. En hij oordeelt u naar die wet. Geloof ge nu, dat de eeuwige God Zich zou aanpassen aan de verkeerde begeerte van uw hart? Nee, mijn geliefden, wij hebben ons te onderwerpen aan het eeuwig blijvende Woord van God. Dan is dit de wet der zeden, waar we nu vanavond het laatste gedeelte van bespreken. Dat is een eeuwigdurende wet, die in twee stenen tafelen was gegrift, in onderscheiding van de ceremoniële en van de burgerlijke wetten. En hiermee heeft God ons laten weten, dat Hij deze wet zal houden, totdat Hij komt op de wolken des hemels. Straks zal Hij op die grote witte troon, deze geboden Zijner wet ontvouwen en dan zal het ganse mensdom naar deze wet geoordeeld worden. O, onthoudt het goed, God schikt Zich niet naar ons, God komt niet aan onze kant staan. Wij moeten ons leren schikken naar God en ons aan Zijn gebod onderwerpen, dat God scherpelijk laat prediken. Waarom doet God dat? Wel, eerstelijk, opdat we ons leven lang onze zondige aard hoe langer hoe meer leren kennen en des te begeriger zijn om de vergeving der zonden en de gerechtigheid in Christus te zoeken. Dat is punt een.

Altijd weer opnieuw laat God Zijn wet prediken, ook voor Zijn kinderen, opdat zij des te meer de zonden zouden haten en des te begeriger zouden zijn om de vergeving der zonden en de gerechtigheid in Christus te zoeken. Let op de woordkeus. Daar staat: dat deze allerheiligsten nog maar "zoekende zielen" zijn. Er staat, dat ze nog maar altijd bezig zijn te begeren vergeving der zonden en de gerechtigheid in Christus. Hoe kan dat nu? Wel, omdat ze dagelijks die wet overtreden. Die wet der liefde, die in Christus volbracht is

en die afgedrukt is in het hart der Zijnen, en die ze geen enkele dag volmaakt volbrengen kunnen, zodat, wanneer ze door Gods Geest er bij bepaald worden, elke avond weer opnieuw moeten zeggen: Heere, nu ben ik weer waardig om weggeworpen te worden. Nu ben ik weer een verloren zondaar voor U. O, mochten we het dagelijks zoeken, we zouden ook dagelijks de troost putten, die uit het offerlam ons toegebracht wordt.

Daar staat: dat ze begerig zijn om vergeving der zonden en gerechtheid in Christus te zoeken. Dus zolang zij hier op aarde zijn, zelfs de allerheiligsten, kunnen het nog niet verder brengen dan zoekende zielen, die zoeken naar Gods gerechtigheid, die zoeken naar Gods gemeenschap, die zoeken naar de vrede, die zoeken naar heiligmaking, die zoeken naar de werking des Geestes. O, dit mag vanavond de kleine in de genade wel eens sterken, die zo beschroomd en bekommerd zijn. Die zo menigmaal het moede hoofd in de schoot leggen en zeggen: Zou het wel, zou het wel? Hier hebt u de "verst gevorderde", die zegt: Ik ben het nog maar aan het zoeken, of ik vergeving van zonden en de vrede in mijn hart zou mogen verkrijgen. Want elke dag weer opnieuw beschadig ik mijn ziel aan de doornstruiken van deze zondige wereld. En daarom des te begeriger, naar de mate dat steeds de scherpheid van de wet gezien wordt, om het te zoeken.

En ten tweede: opdat wij zonder ophouden ons benaarstigen en God bidden om de genade des Heiligen Geestes, opdat we hoe langer hoe meer naar het evenbeeld Gods vernieuwd worden. Dus dat prediken van de wet, leidt ons naar het gebed, om de genade des Heiligen Geestes. Dat doet ons dagelijks vragen: Heere, maak mij toch Uw beeld gelijk! Doe mij toch Uw voetstappen drukken! Ach, daar hebben we toch zo weinig van, om Christus' voetstappen te drukken. Om zo laag te buigen, als Hij gebogen heeft. Niet als Borg, dat kan niet en dat is niet noodzakelijk, maar omdat we eniger mate Zijn beeltenis zouden vertonen in het nadragen van Zijn kruis, van Zijn juk, in het drukken van Zijn voetstappen. Ja, u bemerkt wel, hoe scherper dan Gods wet gepredikt wordt, hoeveel te meer we gedrongen worden tot het gebed: Laat Uw Heilige Geest niet van mij scheiden; ga Gij in het midden van ons, want we zijn een hardnekkig volk. Vergeef onze overtreding Heere, want die is groot. Maar, het is ook weer geen zwoegen in de nachtmist, zonder dat we weten, waar we terecht zullen komen.

Dan zegt de onderwijzer en het klinkt als een klarenstoot: totdat wij tot deze voorgestelde volkomenheid na dit leven geraken. Let op, er staat niet "Opdat wij", tot deze voorgestelde volkomenheid zouden geraken. Onze krachtsinspanning is niet de voorwaarde om tot die volmaaktheid te geraken. Maar er staat "Totdat wij". De pelgrim wéét op de goede weg te zijn. Hij moge dan menigmaal struikelen, hij moge dan dikwijls bevreesd zijn, de vijanden mogen dan vele zijn, maar hij zegt: God geleidt mij in het spoor der gerechtigheid. Ik zal er toch komen. Ik zal God in Sion aanschouwen. Ik zal Zijn aangezicht in gerechtigheid ontmoeten. Niet opdat maar tòtdat. Totdat we tot die voorgestelde volkomenheid geraken. Wanneer? Na dit leven. De

rust is elders. Na dit leven. We zullen er komen, omdat God het beloofd heeft, omdat het offer gebracht is. Omdat de roeping en verkiezing onberouwelijk zijn, omdat de Heere nimmer laat varen, het werk dat Zijn hand begon. Nu geliefden, wat zegt nu uw ziel daarop? Is dit nu uw begeerte? Zijn dit nu de uitgangen van uw leven? Zegt ge nee? Hebt ge geen lust om in al de geboden Gods altijd oprechtelijk te wandelen. O, hoe zal het dan zijn, indien de dood u vindt? Indien ge zo voor het heilig gericht van God geplaatst wordt? Het zal u niet baten, als ge meent een loopje te kunnen nemen met het heilig recht van God, door een beroep te doen, op wat de mensen u zeggen. God zal zeggen: Ik heb het u bekend gemaakt. Dit is Mijn Woord, het is eeuwig zeker, het leert slechten wijsheid. Kom, jongens en meisjes, mannen en vrouwen, vaders en moeders, buigt dan uw knieën, bidt om de genade des Heiligen Geestes, of die genade u bij de aanvang geschonken moge worden, want God hoort het gebed. Er staat, dat Hij de jonge raven hoort, wanneer ze tot Hem roepen. Dat zijn beesten zonder ziel; zou Hij u dan niet horen, als ge uw noodklacht en geschrei tot Hem opzendt? Tot Hem, die in de hemel woont en die nabij ons is in het Woord Zijner waarheid?

Verwerpt Gods wet niet, zoekt uzelf te kennen in het licht van de wet. Ga veel voor die spiegel van de wet staan, biddend of het God behagen mocht u in het licht van Zijn waarheid in te leiden, opdat ge uzelf zien zou zoals God u ziet, vuil, besmeurd en besmet met allerlei zonden. En wilt ge weten hoe vreselijk de zonde is? Wel, dan nodig ik u nog eenmaal uit, om mee te komen naar het rechthuis van Kajafas. Zie de Mens. Daar staat Hij, versmaad, bespot, besmeurd, als de aller verachtste, als de onwaardigste onder de mensen, de Man van smarten en verzocht in krankheên en: een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem. Dat is nu de eeuwige God, die zo diep buigen moest: de Koning der koningen. Ach kom, ik vraag het u nog eens, als Christus' dienstknecht: kust den Zoon, opdat Hij niet toorne. Kust Hem, valt Hem te voet, belijdt hem uw overtreding, tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd; dan zal op die plaats uw schuld worden weg genomen, door het schulddragend Lam. Dan zal de liefde Gods, uw hart gaan vervullen, dan zal er een intense vreugde komen, om in al de geboden Gods altoos getrouwelijk te mogen leven en te mogen wandelen.

En al is het dan ook, moede pelgrim, dat ge menigmaal struikelt vanwege de zonden, waarin ge valt, dat satan u menigmaal de gouden appelen voor de voeten werpt, waar ge uw ziel aan bezeert en waar ge uw ziel dorstig en ellendig door maakt, weet het, wij zullen tot de voorgestelde volkomenheid na dit leven geraken. Dat heeft de mond des Heeren gezegd. Die zelfde mond, die ons vervloekte toen we zondigden, die ons neerdrukte, toen Hij er ons aan ontdekte, maar die ons opgeheven heeft uit al onze ellende en ons met Christus gezet heeft aan Zijn rechter hand. Wij dragen die belofte, dat Hij ons kruis zal eindigen hier, want goedertier is Hij gestadig. Het werk Zijner handen zal Hij volvoeren vrij, want Hij is onze Heere genadig. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.